

KÕIGEPEALT NAD VÕETAKSE...  
NING SIIS MURTAKSE...

HELEN FIELDS



TÄIUSLIKUD  
SÄILMED

TRILLER

*Helen Fields*

*Täiuslikud säilmed*

Inglise keelest tõlkinud Mikk Peebo

**ERSEN**

Helen Fields  
Perfect Remains  
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub  
eranditult kirjastusele ERSEN.  
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine  
ilma valdaja loata on õigusvastane  
ja seadusega karistatav.*

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased ning sündmused, mis romaanis kujutatud, on autori väljamõeldised. Kõik sarnasused, olgu need siis elavate või surnute, sündmuste või paikadega, on täiesti juhuslikud.

Kaane kujundanud Peeter Sepping  
Toimetanud Irma Aren  
Korrektor Inna Viires

Copyright © Helen Fields 2017  
All rights reserved.  
© 2018 Kirjastus ERSEN

M03340418  
ISBN 978-9949-82-203-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

Helen Huthwaite'le ja Neoni meeskonnale selle tõeliseks tegemise ning kogu protsessi uskumatult meeldivaks muutmise eest (olen nutmise peaaegu lõpetanud). Minu vapustavale agendile Caroline Hardmanile, kes minu räbalat ego lohutas, lugematutele e-kirjadele vastas, minu suhtes alla ei andnud ning aina luges ja luges. Sul on pühaku kannatus. Esmalugejatele (neile, kes pidid kohutavaid näpuvigu parandama ning minu rumalustega võitlema) ning Jessica Corbettile, keda ma ei suuda ära tänada – kes sa kannatasid minu raamatust lobisemist ega jäänud kordagi tukkuma. (Samuti varustasid sa mind kõige raskemal ajal koogiga, mis on kõige väärtuslikum panus, mida keegi üldse teha võib.)

Allison Spyerile, kes luges, vaimustus, uskus, jauras, kihutas takka ning tõi endaga kaasa sellise portsu lojaalsust, mis kahtlejate armeed kaugele peletas. Andrea Gibsonile, kes elas minuga kaasa kõik kaotused ja võidud, justkui oleks need tema enda omad. Olen ütlemata tänulik, et sa tead keemiast oluliselt rohkem kui mina. Alati positiivne, alati kindel, aitasid sa mu lõpuni. Pean tänama ka Mark Thomast hammastest rääkimise eest (kõik vead on mu enda tehtud). Samuti Ruth Chambersit, minu puhkusekaaslast, kes veetis rohkem tunde end erinevatest narratiivilõngadest läbi närides, kui ma mäletada suudan (tuhat vabandust).

Mu emale Christine'ile, kes õpetas mulle, et korraga on võimalik olla nii ema, abikaasa kui ka ükskõik, kes muu sa olla tahad. Hiilgavale, vapustavale, inspireerivale ja imelisele Edinburghi linnale (erilise tähelepanuga erinevatele joogi- ja söögikohtadele), mis mind iga

külastusega aina aupaklikumaks muudab. Sõpradele, keda on loetlemiseks liiga palju ning kes mulle toeks olid.

Ning Davidile, kes mulle aega, ruumi ning vahendeid võimaldas ja mind julgustas oma klaviatuuriga tegema seda, mis ma oma suuga lubanud olin. Aitäh.

*Davidile, Gabrielile, Solomonile ja Evangeline'ile,  
kes lubasid mul kirjutada ajamasinas, kus veel viis minutit  
minu maailmas olid alati tund või kaks teie omas.*

## *Esimene peatükk*

Ta sättis keha peaaegu isaliku hoolitsusega ning asetas jäsemed laiali, tagades nii õhu juurdepääsu nahale. Naine oli kahvatu, kuid vagur, tema ripsmed eristusid selgelt näo tuhakarva toonist ning värvitutest huultest. Ta nägi mehe arvates oluliselt parem välja kui nende esmakohtumisel. Selline sirakil alastus ei olnud muidugi veetlev, kuid sellegipoolest vajalik. Temast ei tohtinud midagi järele jääda. Ei võinud olla ühtegi seost tema mineviku ja eluga, millest ta lahkumas on. Seda võis mitmes mõttes puhastuseks pidada. Mees pani oma jala täpselt naise õlavarreluu keskele ning vajutas kogu keharaskusega, tundes jalaga luude purunemist. Alles siis, kui mees oli tuleriidaga rahul, võttis ta taskust väikese siidkotikese ning kallas sealt välja väikesed valged aarded. Ta mudis neid osavate sõrmede ja peopesa vahel, nautides hetkeks nende teravsiledat tekstuuri, ning pillas seejärel kõik peale ühe naise suhu justkui mündid soovikaevu. Sellise filigraanse töö põletamine tundus raiskamisena, aga tükikestki keha ei võinud säästa. See keha oli öö otsa süütevedelikus marineerinud, mõtles ta muigega. Juhuks, kui keegi peaks tuleriida enneaegu avastama, kuigi ega ta olnud amatöör, kes sellisel ajal juhtuda laseks.

Viimase lükkena enne kivihurtsikust lahkumist lasi ta verisel siid-salli tükil põrandale hõljuda. Suure kiviga uuristas ta selle maasse. Tõmmatud tiku praks, roostes hingede kriuks, hapnikunäljas leekide kume lahvatus ning asi oligi tehtud. Mees viis metallkurika piisavalt kaugele ning kattis selle kividega. Näpujälgedest puhtaks pühituna, ootas kurika käepidemel inimsilmale nähtamatu vereplekk ultraviolettlampi. Sealt mõni samm eemal loobus ta ka naise viimasest hambast, mille küljes mõni üksik igemekiud ripnes. Sellele jalaga moe pärast mulda peale löönud, jäi ta rahule.

Tagasitee ei olnud küll pikk, kuid pimedus muutis selle ohtlikuks ning liikumise aeglaseks. Õhutemperatuur oli alla nulli isegi

künkajalamil. Mehe hingeõhk hägustas peakohal olevate tähtede teravust. See on naisele uhke puhkepaik, mõtles mees. Naisel vedas. Vähesed inimesed lahkusid siit maailmast sellise vaate taustal. Peagi jäid Cairngormi mäed ta selja taha udusse. Esimese valgusega muutuvad need taeva taustal lillakashalliks – ahtra ja kivisena meenutavad need kuumaastikku. Ta vaatas tahavaatepeeglist, kuidas massiivne mäestik pisikesteks küngasteks muutus. See jäi tema viimaseks koraks siin, mõtles ta. Hüvastijätt. Koht oli osutunud ideaalseks.

Edinburgh oli siiski tunni tee kaugusel ning lubati vihma, põlemist see muidugi ei takistaks. Selleks ajaks, kui esimesed piisad langevad, on kuumus niisugune, et ainult uputus suudaks hävingut peatada. Mehele oli esmatähtis jõuda võimalikult kiiresti koju. Oli veel palju teha.

Naine oli oodatust kiiremini alla andnud. Olnuks mees tema nahas, oleks ta viimse hingetõmbeni võidelnud, kogu oma viha ja sapi vastuhakule pühendanud. Naine palus, anus ning lõpus nuttis ja ulgus haledalt. Elu oli odav, nentis ta, kuna üldsus ei suutnud selle väärtust hinnata. Tema mõistis. Pidevalt ületas ta end, püüdis õppida ning pürgis teistest ette. Temas põles teadmisanu sama eredalt kui teistes rahahimu, tehes endaga võrdsete leidmise raskeks. See oli ka põhjus, miks ta pidi tapma. Selle ohverduseta oleks ta igaveseks jäänud naiste seltskonda, kes tema intellekti rahuldada ei suuda.

Ta kuulas sõidu ajal keeleõppe CD-d. Ta püüdis igal aastal uue keele selgeks õppida. Seekord oli selleks hispaania keel. Enamikust keeltest oluliselt lihtsam, tunnistas ta süüdlaslikult, kuid tal oli ka kurnavalt palju muud mõtteainet. Ei saanudki loota, et ta millegi keerukamaga kogu uurimistöö ja reisimise vältel tegelda jaksaks.

„Justkui mul oleks vaba aega.“ Järsku jooksis jänes kraavist tee peale. Mees vajutas pidurit mitte sellepärast, et looma vältida, vaid pigem refleksist perifeerselt liikumist nähes. „Kurat küll!“ Ta oli hajevil ning rääkis jälle endamisi. Ta tegi seda vaid siis, kui ta oli üleväsinud ja stressis. Oli olnud pikk õhtu, mis oli kulunud vaidlemise peale. Kes arvas, et on lihtne veenda nutikat naist selles, mis talle parim, on lollpea. See oli väljakutse isegi temasugusele. Mida targem naine, seda keerulisem see oli, aga see tasus end ära.



Ta peatus Edinburghi eeslinnas ning jõi termosest üsna sooja kohvi. Ta ei saanud kohvikusse minekuga riskida. Hoolimata sellest, et tõenäoliselt ei ärataks ta kelleski huvi – kes paneks tähele õllekõhuga keskealist kiilanevat meest –, oleks sellel konkreetsel marsruudil end turvakaameratele rumal näidata.

Hispaaniakeelne hääl jutustas taustal edasi, kuni ta selle välja lülitas. Oli ju suurpäev – miks mitte teha vahelduseks väike paus? Kodus ootas ju üks daam, kes vajab hoolt ja tähelepanu. Ta ei suuda veel tükk aega selgelt rääkida ning vajab arvatavasti kõneteraapiat. Õnneks oli mees andekas juhendaja mitmes valdkonnas. Tal on rõõm naist abistada.

## *Teine peatükk*

Inspektor Luc Callanach mõtiskles, millal pilkamine lõpeb. Olgugi et see ei olnud veel õiget hoogu sisse saanudki. Oli tema teine päev Šotimaa politsei raskete kuritegude uurimise meeskonnas ning töökoht oli masendavalt hallis vananevas majamürakas, mis väljastpoolt tundus kui viimane koht, kus kõigi tänapäevaste vahenditega kuritegevusega võideldakse. Eilne päev oli möödunud valutult – sisseelamine, mis kätkes endas teabetunde ning kohtumisi ülemustega, kes poliitkorrektsuse huvides tema aktsendi ja rahvuse üle nalja ei visanud. Tema alluvad seevastu selliseid mööndusi ei teinud. Tundus ebatõenäoline, et Šotimaa politseis on enne töötanud pooleldi prantslasest šotlane.

Callanach pidi pidama tervituskõne, seletades lahti oma töömeetodid ning ootused ja lootused tema alluvuses töötavate meeste ja naiste suhtes. Juba tema ebatüüpiline eurooplase välimus koos turris tumedate juuste, pruunide silmade, oliivikarva naha ja kotkaninaga tekitab kindlasti pingeid. Kui ta veel rääkima hakkab, läheb asi aina hullemaks. Piiludes käekella, tõdes ta, et hetkel teritavad ta alluvad oma kollektiivset meelt. Neil oodata laskmine ei aidanud olukorrale kindlasti kaasa, olgugi et ta ei hoolinud eriti, mis temast arvatakse. Siiski pooldas ta pigem lihtsamat varianti, mis tahes nüanssides see ka avalduda võis.

„Vaikust. Hakkame pihta,“ ütles ta oma nime tahvlile kirjutades ja jahmunud pilke ignoreerides. „Kolisin alles hiljuti Prantsusmaalt siia ning seega läheb meil kõigil veidi aega, enne kui me üksteise aktsentidega ära harjume, nii et rääkige selgelt ja aeglaselt.“

Vastuseks olevat vaikust lõhestas midagi, mis kõlas nagu „Kas see on mingi kuradi nali?“ ruumi tagumisest otsast, kus oli liiga palju inimesi, et pomiseja silma paistaks. Sellele järgnes selgelt naisterahva suust pärit „Psst!“ . Callanach hõõrus otsmikku ning eiras kihku kella vaadata, valmistudes vältimatuks küsimustelaviiniks.